

skal forlænges med det. Jeg nævner det kun for at vise, hvor ensidigt man bruger dette kunstige Princip. Men jeg vil alligevel gerne spørge det ærede tingvalgte Medlem endnu en Gang: Hvad er det for et Forslag, det ærede Medlem siger blev vedtaget — han siger udtrykkelig „vedtaget“ — under Erhvervsminister Stauning, hvorefter en Arbejder med 100 pCts Invaliditet fik 12 000 Kr., og en Enke efter en Forsørger fik 6 000 Kr., Aarslønnen var 2 400 Kr.? Hvad sigter det ærede Medlem til? Det ærede Medlem kan ikke slippe fra det ved at tale om, hvad jeg kan forstaa og ikke forstaa, og om, hvorvidt jeg vil være retfærdig eller ikke retfærdig. Der blev ganske simpelt ikke vedtaget noget Forslag, og derfor er det saa aabenbart en Misforstaaelse, som man overhovedet kan tænke sig.

Henriette Crone: Det var med den allerstørste Forbavelse, at jeg som Kvinde hørte den højtærede Sundhedsminister motivere Nedsættelsen af Erstatningen til Enker med, at Kvinderne jo nu om Dage har Adgang til en Masse Erhverv. Det forekommer mig dog, det er meget uheldigt at sige noget saadant, naar vi ved, at der i Sommerens bedste Tid er mellem 50 000 og 60 000 arbejdsløse. Hvor mange af disse der er Kvinder, har jeg ikke Materiale hos mig til at kunne afgøre, men at det er en meget stor Part deraf, som er Kvinder, ved jeg.

Var denne Motivering mærkværdig, forekommer den anden Motivering mig imidlertid endnu mere mærkværdig, thi den højtærede Minister sagde: Kvinderne har jo Adgang til at blive gift. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at der alene her i København, saa vidt jeg ved, er op imod 80 000 flere Kvinder end Mænd, saa alene af den Grund er det jo en lidt vanskelig Henvi- ning, at Kvinderne kan søge sig en Forsørger. Det fik endda være, hvad det er. Værre endnu forekommer det mig, at man her fra denne Talerstol sætter Ægteskabet saa langt ned i Plan, at man henviser Kvinderne til at søge Ægteskabet som Erhverv, søge Ægteskabet for at blive forsørgt selv og for at faa sine Børn forsørgt. Jeg har ikke kunnet undlade at gøre disse Bemærkninger, fordi det virkelig var med den allerstørste Forbavelse, jeg paahørte dem.

Birke: Det undrer mig ikke saa meget, at det ikke lykkedes mig at bringe det ærede 6te Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen) til at forstaa Rigtigheden af min Bevisførelse for, at dette Lovforslags Satser er bedre end Lovens af 1916, naar alle Forhold tages i

Betragtning. Jeg maa da trøste mig med, at det ikke er det ærede Medlem, der skal være Dommer i denne Sag, men at det er den danske Befolkning.

Saa spurgte det ærede Medlem mig igen om, hvad det var for en Lov, jeg hentydede til, som blev vedtaget under Minister Stauning. Jeg troede, jeg havde svaret paa det, men det ærede Medlem har ikke forstaaet det, det er Loven af 9. Maj 1919, den Lov, der gennemførte Ændringer i Ulykkesforsikringsloven af 1916. Det ærede Medlem siger, at jeg vil give en Minister Ansvar for en bestaaende Lov, fordi han forbereder en ny. Nej, men naar en Minister fremsætter Ændringsforslag til en Lov og gennemfører disse Ændringsforslag, saa bærer Ministeren Ansvar for den Lov, som kommer frem. Det er det, jeg har gjort. Det ærede Medlem siger saa, at i 1919 kunde man ikke gennemføre højere Dagpenge. Det er det samme Forhold, der bestaar nu. Naar de socialdemokratiske Medlemmer af dette høje Ting den Gang kunde stemme for Dagpenge, som var forholdsvis lavere end dem, der fastsættes nu, synes jeg ogsaa, de maatte kunne stemme for disse.

H. P. Johansen: Nej, Forholdet er ganske simpelt dette, at der ikke blev gennemført nogen Forhøjelse af Erstatningsbeløbene af Minister Stauning, 9. Maj-Loven medførte ingen Forhøjelse af Erstatningsbeløbene, og jeg skal tillade mig her at citere et Par Ord af, hvad der blev udtalt, da Lovforslaget fremsattes. Ifølge Folketingstidende Sp. 4079 siger Minister Stauning: „Naar jeg nøjes med at fremsætte Lovforslag om dette“ — altsaa om Dagpengenes Forhøjelse — „ligger deri ikke noget om, at man ikke ogsaa ønsker en Forhøjelse af Erstatningsbeløbenes Størrelse“, og saa tilføjede han, at det vilde kræve længere Tid, og det kender det ærede Medlem, som har siddet i Udvalget, saa udmærket godt til; vi maatte have Ændringsforslag vedtaget, fordi en Revision af Lovten tager lang Tid. Minister Stauning sluttede med at sige: „Jeg forbeholder mig senere at vende tilbage til Sagen om Erstatningens Størrelse.“ Og dette skete allerede samme Aar, idet Stauning kom med et Forslag om en Forhøjelse af Erstatningsbeløbene paa 100 pCt. Forholdet er altsaa, som jeg sagde, at naar en socialdemokratisk Minister forbereder et Lovforslag, giver det ærede Medlem (Birke) ham Ansvar for den bestaaende Lov og siger, at han har gennemført den bestaaende Lov. Det er selvfølgelig en fuldstændig urigtig Paa-